

**A Szentatya üzenete a hívások 47. világnapjára
2010. április 25 – Húsvét IV vasárnapja
A tanúságtétel hívásokat ébreszt**

Főtisztelendő Püspök- és Paptestvérek!
Kedves Testvéreim!

A hívások 47. világnapja, melyet húsvét 4. vasárnapján – „Jó Pásztor” vasárnapján – 2010. április 25-én tartunk, alkalmat ad arra, hogy egy olyan elmélkedési témát javasoljak, amely

összhangban van a papság évével: A tanúságtétel hivatásokat ébreszt. A hivatások termékenysége ugyanis elsődlegesen Isten ingyenes kegyelmétől függ, de ahogy a lelkipásztori tapasztalat megerősíti, elősegíti ezt mindazok gazdag és hiteles egyéni és közösségi tanúságtétele is, akik már válaszoltak az Úr hívására a papi szolgálatban és a megszentelt életben, mivel az ő tanúságtételük felkeltheti másokban a vágyat, hogy ők is nagylelkűen válaszoljanak Krisztus meghívására. Ez a téma tehát szorosan kapcsolódik a papok és szerzetesek életéhez és küldetéséhez. Ezért szeretném meghívni mindazokat, akiket az Úr arra hívott, hogy az ő szőlőjében dolgozzanak, újítsák meg hű válaszukat, különösképpen most a papság évében, amelyet Vianney Szent János, az ars-i plébános halálának 150. évfordulója alkalmából hirdetem meg. Ő mindig időszerű példakép a papok és plébánosok számára. Már az ószövetségi próféták is tudatában voltak, hogy arra hivatottak, hogy egész életükkel tegyenek tanúságot arról, amit hirdetnek, és készek legyenek szembenézni a meg nem értéssel, az elutasítással, az üldöztetéssel. Az Isten által rájuk bízott feladat teljesen magával ragadta őket, mint egy „égő tűz” az ember szívében, melyet nem lehet feltartóztatni (vö. Jer 20,9), s ezért készek voltak nemcsak hangjukat adni az Úrnak, hanem életüket is. Az idők teljességében Jézus, az Atya küldötte (vö. Jn 5,36) tesz tanúságot küldetésével Isten szeretetéről minden ember iránt, megkülönböztetés nélkül, különleges figyelemmel az utolsók, a bűnösök, a kirekesztettek, a szegények iránt. Ő Isten legfőbb Tanúja és Isten azon vágyának kifejeződése, hogy mindenkit üdvözítsen. Az új idők hajnalán Keresztelő János azáltal, hogy egész életét Krisztus útjának előkészítésére szentelte, tanúsítja, hogy a názáreti Mária fiában beteljesülnek Isten ígéretei. Amikor látja őt a Jordán folyóhoz jönni, ahol éppen keresztelt, úgy mutatja be tanítványainak, mint „Isten bárányát, aki elveszi a világ bűneit” (vö. Jn 1,29). Tanúságtétele olyan termékeny, hogy „e szavak hallatára a két tanítvány Jézus nyomába szegődött” (Jn 1,37).

János evangélista leírása szerint Péter hivatása is testvérének, Andrásnak a tanúságtételén keresztül indul, aki miután találkozott a Mesterrel és válaszolt meghívására, hogy maradjon vele, szükségét érezte, hogy rögtön elmondja, amit felfedezett az Úrral való „találkozáskor”: „Megtaláltuk a Messiást, vagy más szóval a Fölkentet, s elvitte Jézushoz.” (Jn 1,41-42). Így történt Natánaellel, Bertalannal, egy másik tanítványnak, Fülöp tanúságtételének köszönhetően, aki örömmel újságolta neki nagy felfedezését: „Megtaláltuk, akiről Mózes törvénye és a próféták írnak, a názáreti Jézust, Józsefnek a fiát.” (Jn 1,45). Isten szabad és ingyenes kezdeményező lépése felelős válasza készíteti mindazokat, akik elfogadják hívását, hogy saját tanúságtételükkel az isteni meghívás eszközeivé váljanak. Ma is ez történik az egyházban: Isten felhasználja a küldetésükhöz hű papok tanúságtételét ahhoz, hogy új papi és szerzetesi hivatásokat támasszon Isten népének szolgálatára. Ezért szeretném a papi élet három vetületét felvázolni, amelyek lényegesnek tűnnek számomra a hatékony papi tanúságtételhez.

Minden papi és Istennek szentelt hivatás alapvető és felismerhető eleme a Krisztussal való barátság. Jézus folytonos egységben élt az Atyával, és ez az, ami a tanítványokban is felébresztette a vágyat, hogy ugyanazt a tapasztalatot éljék meg, megtanulva tőle az Istennel való szüntelen közösséget és párbeszédet. Ha a pap „Isten embere”, azaz Istené, akit segít megismerni és szeretni, akkor nem lehet másként, minthogy mély, bensőséges kapcsolatot ápol vele, az Ő szeretetében marad, és teret ad igéje meghallgatásának. Az imádság az első tanúságtétel, amely hivatásokat ébreszt. Ahogy András apostol, aki elmondta testvérének, hogy megismerte a Mestert, ugyanúgy aki Krisztus tanítványa és tanúja akar lenni, annak személyesen „látnia” kellett Őt, meg kellett ismernie, meg kellett tanulnia szeretni Őt és Vele lenni.

A felszentelt papság és a szerzetesi élet másik vonása, önmagunk teljes odaadása Istennek. János apostol ezt írja: „A szeretetet arról ismerjük fel, hogy ő életét adta értünk. Nekünk is kötelességünk életünket adni testvéreinkért” (1 Jn 3,16). Ezekkel a szavakkal arra hívja a tanítványokat, hogy belépjenek Jézus logikájába, aki egész életében az Atya akaratát teljesítette, önmaga legteljesebb odaadásáig a kereszten. Itt Isten irgalma megmutatkozik a maga teljességében; az irgalmas szeretet, amely legyőzte a rossz, a bűn és a halál sötétségét. Az a jelenet, amikor Jézus az utolsó vacsorán feláll az asztaltól, leveszi felsőruháját, fog egy vászonkendőt, maga elé köti, majd sorra megmossa az apostolok lábát, azt a szolgálatot és ajándékozást fejezi ki, melyet az Atya akarata iránti engedelmisségben egész élete során tanúsított (vö. Jn 13,3-15). Mindenkinek, aki Jézus követésében arra kapott meghívást, hogy különlegesen neki szentelje életét, törekednie kell, hogy tanúságot tegyen önmaga teljes Istennek adottságáról. Ebből fakad az a képesség, hogy akiket a Gondviselés rábíz a lelkipásztori szolgálatban, azoknak oda tudja ajándékozni magát teljes, folytonos és hű odaadottsággal és azzal az örömmel, hogy útítarsa legyen sok testvérnek, hogy azok megnyíljanak a Krisztussal való találkozásra és az Ő igéje fény legyen számukra útjukon. Minden hivatás története szinte mindig összefonódik egy pap tanúságtételével, aki örömmel éli meg, hogy a testvéreknek ajándékozta magát a Mennyei országáért. Ez azért van, mert egy pap közelsége és szava képes arra, hogy kérdéseket vessen fel és végleges döntésekhez is elvezessen másokat (vö. II. János Pál, Pastores dabo vobis kezdetű színódus utáni apostoli buzdítása, 39.)

Végül a harmadik szempont, amelynek mindenképpen jellemeznie kell a papot és az Istennek szentelt személyt, az a közösség megélése. Jézus rámutatott, hogy aki tanítványa akar lenni, annak ismertetőjele a szeretetben való mély közösség: „Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt” (Jn 13,35). A papnak különösképpen is a közösség emberének kell lennie, aki mindenki felé nyitott, és képes segíteni, hogy az Úr jósága által rábízott egész nyáj egységben haladjon előre. Segít felülkerekedni a megosztottságokon, kibékíteni a szakadásokat, elsimítani az ellentéteket és a meg nem értéseket, megbocsátani a sérelmeket. 2005 júliusában az aostai papsággal találkozáskor azt mondtam, hogy ha a fiatalok elszigetelt és szomorú papokat látnak, az biztosan nem ösztönzi őket példájuk követésére. Kétségeik lesznek, ha arra gondolnak, hogy ez egy pap jövője. Éppen ezért fontos megvalósítani az életközösséget, amely bemutatja számukra a papi lét szépségét. S akkor a fiatal azt mondja majd: „az én jövőm is lehetne ilyen, így tényleg lehet élni” (Insegnamenti I, [2005], 354). A II. Vatikáni Zsinat a tanúságtételre utalva, mely hivatásokat ébreszt, hangsúlyozza a szeretet és a testvéri együttműködés példáját, melyet a papoknak meg kell mutatniuk (vö. Decreto Optatum totius, 2).

Szívesen gondolok arra, amit tiszteletre méltó elődöm II. János Pál írt. A hivatások termékenységének első és legmeggyőzőbb eszköze a papok életpéldája, Isten nyája iránti feltétel nélküli odaadottságuk, az Úr és az Ő egyháza iránti szeretetteljes szolgálatuk tanúságtétele, - amelyet a Húsvét reményében és örömeiben vállalt kereszthordozás jellemez -, testvéri egyetértésük és a világ evangelizálása iránti buzgóságuk. (Pastores dabo vobis, 41.) Azt mondhatnánk, hogy a papi hivatások a papokkal való találkozásokból születnek, mintegy értékes örökségként, amelyet szóval, példával és egész életükkel adnak át.

Ez vonatkozik a megszentelt életre is. A szerzetesek léte önmagában Krisztus szeretetéről beszél, amikor az evangéliumhoz való teljes hűségben követik őt, és örömmel vállalják annak megítélési és magatartási szempontjait. Az „ellentmondás jelévé” válnak a világ számára, melynek logikája gyakran a materializmuson, az önzésen és az individualizmuson alapul.

Hűségük és tanúságtételük ereje, mivel önmagukat megtagadva hagyják, hogy Isten meghódítsa őket, továbbra is sok fiatal lelkében felkelti a vágyat, hogy ők is kövessék Krisztust mindörökké, nagylelkűen és egészen. Utánozni a tiszta, szegény és engedelmes Krisztust és azonosulni vele: ez a szerzetesi életideál tanúságtétel Isten abszolút elsőbbségéről az emberek életében és a történelemben.

Minden pap, minden Istennek szentelt személy, aki hűséges hivatásához, Krisztus szolgálatának örömét közvetíti, és arra hív minden keresztényt, hogy válaszoljon az életszentségre való egyetemes meghívásra. Ezért ahhoz, hogy elősegítsük a papi szolgálatra és a megszentelt életre való sajátos hivatásokat, hogy erősebbé és hatékonyabbá tegyük a hivatásgondozást, elengedhetetlen mindazok példája, akik már „igen” mondtak Istennek az életükre vonatkozó tervére, amelyre ki-ki meghívást kapott. Az egzisztenciális és konkrét döntéseken alapuló személyes tanúságtétel bátorítani fogja a fiatalokat, hogy jövőjüket meghatározó, elkötelezett döntéseket hozzanak. Ahhoz, hogy segítsük őket, szükség van a találkozás és a párbeszéd művészetére, amely fényt tud adni nekik és kísérni tudja őket útkon, legfőképpen olyan példa által, amikor a létét valaki hivatásként éli meg. Így tett a szent ars-i plébános, aki állandó kapcsolatban volt plébániája híveivel, és "elsődlegesen élete tanúságtételével tanított. A hívek példája nyomán tanultak meg imádkozni" (Levél a papság évének meghirdetéséről 2009. június 16.).

Azt kívánom, hogy ez a világnap ismét értékes alkalom legyen sok fiatalnak, hogy elgondolkodjanak saját hivatásukról, egyszerűséggel, bizalommal és teljes készséggel elfogadva azt. Szűz Mária, az Egyház Édesanyja őrizze meg a hivatás legkisebb csíráját is azok szívében, akiket az Úr hív, hogy még szorosabban kövessék őt. Adja meg, hogy ez a csíra virágzó fává fejlődjön, s bőséges gyümölcsöket hozzon az Egyház és az egész emberiség javára. Ezért imádkozom és mindenkire apostoli áldásomat adom.

Vatikán, 2009. november 13.